

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 4. mai 2021 av Høyesterett i avdeling med

dommer Magnus Matningsdal
dommer Aage Thor Falkanger
dommer Arne Ringnes
dommer Wenche Elizabeth Arntzen
dommer Espen Bergh

HR-2021-955-A, (sak nr. 20-160019SIV-HRET)
Anke over Gulating lagmannsretts dom 4. september 2020

A (advokat John Christian Elden)

mot

B (advokat Marie Nesvik – til prøve)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Ringnes:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder lovvalg for krav om oppreisningserstatning hvor en voldtekt skjedde på et Bahamas-registrert cruiseskip i internasjonalt farvann.
- (3) Voldtekten fant sted på cruiseskipet X natt til 1. juli 2016. Skipet befant seg da i internasjonalt farvann i Middelhavet.
- (4) A og fornærmede – B – kom i kontakt med hverandre på en av skipets barer/nattklubber. Da baren stengte ved 03.30-tiden, gikk de sammen til dekk 15, hvor de satte seg i en sofagruppe. Begge var beruset, og fornærmede var sterkt beruset. Mens de satt i sofaen, hadde A seksuell omgang med fornærmede i en periode på cirka 45 minutter. På grunn av beruselse og/eller søvn var hun ikke bevisst og ute av stand til å motsette seg den seksuelle omgangen.
- (5) A ble 23. juli 2019 tiltalt for overtredelse av straffeloven § 292 jf. § 291 jf. § 5. Grunnlaget var beskrevet slik:
- «Natt til onsdag 1. juli 2016 i tidsperioden mellom kl. 03.00 og 05.00 på cruiseskipet 'X' i internasjonalt farvann, førte han en eller flere fingre inn i skjeden til B. Deretter førte han penis inn i hennes skjede. B var ute av stand til å motsette seg handlingene fordi hun sov og/eller var sterkt beruset.»
- (6) A er norsk statsborger, men har vært bosatt i Thailand. Han kom til Norge 16. juli 2019 og ble da siktet og varetektsfengslet. Fornærmede B er statsborger i USA.
- (7) Ved Bergen tingretts dom 7. oktober 2019 ble A dømt til fengsel i tre år. Utholdt varetekt kom til fradrag med 88 dager. Videre ble han i medhold av skadeserstatningsloven § 3-5 jf. § 3-3 dømt til å betale oppreisningserstatning til B med 150 000 kroner. Lovvalget for oppreisningserstatningen var ikke problematisert.
- (8) Gulating lagmannsrett avsa dom 4. september 2020. Straffen ble satt til fengsel i to år og seks måneder med fradrag på 97 dager for utholdt varetekt. Dommen er avsagt under dissens ved at én av fagdommerne mente det ikke var tilstrekkelig bevist at det fant sted voldtekt til samleie.
- (9) Under prosedyren reiste forsvaren spørsmål om norsk rett er riktig lovvalg for kravet på oppreisningserstatning. Lagmannsrettens vurdering var at norsk rett kommer til anvendelse på forholdet. Rettens flertall satte oppreisningserstatningen til 150 000 kroner. Den dissenterende fagdommeren mente at voldtekt til samleie heller ikke for det sivile kravet var tilstrekkelig bevist, og at den veiledende normen på 150 000 kroner for oppreisningserstatning derfor ikke kom til anvendelse. Domsslutningen punkt 2 lyder:

«A dømmes til å betale oppreisningserstatning til B med 150 000 – etthundreogfemtitusen – kroner innen to uker fra dommen blir forkynt.»

- (10) A har anket det sivile kravet til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen og saksbehandlingen. Høyesteretts ankeutvalg har tillatt fremmet rettsanvendelsen for lovvalgsspørsmålet.
- (11) Ankeforhandlingen er gjennomført i fjernmøte, jf. midlertidig lov 26. mai 2020 nr. 47 om tilpasninger i prosessregelverket som følge av utbruddet av covid-19 mv. § 3.

Partenes syn på saken

- (12) Ankende part – A – gjør i hovedsak gjeldende:
- (13) Oppreisningskravet må avgjøres på grunnlag av skadestedets rett. Skadestedet var flaggstaten – Bahamas. Det er ikke riktig, som lagmannsretten har gjort, å anvende Irma Mignon-formelen. Krigsforbryterdommen i Rt-2011-531 gjaldt oppreisningserstatning for krigsforbrytelser i et tilfelle som var straffeforfulgt i Norge etter regelen om norsk universaljurisdiksjon, jf. straffeloven 1902 § 12 første ledd nr. 4 bokstav a. Dette skiller den vesentlig fra foreliggende sak.
- (14) Subsidiært anføres det at både Irma Mignon-formelen og Roma II-forordningen artikkel 4 nr. 3 også må føre til at det er retten på Bahamas som kommer til anvendelse. Dette er ikke i konflikt med *ordre public*, og skadeserstatningsloven § 3-5 er ikke en internasjonalt direkte anvendelig rettsregel.
- (15) A har nedlagt slik påstand:
- «Lagmannsrettens dom, slutningen punkt 2, oppheves.»
- (16) Ankemotparten – B – gjør i hovedsak gjeldende:
- (17) Lagmannsrettens rettsanvendelse er riktig. Lovvalget avgjøres etter Irma Mignon-formelen, som er grunnregelen i norsk rett. Saken har nærmest tilknytning til Norge. Det samme resultatet vil følge av Roma II-forordningen artikkel 4 nr. 3.
- (18) Skadestedets rett er ikke fast etablert som lovvalgsregel for saker om oppreisningserstatning etter seksuallovbrudd. Den sentrale rettskilden er Rt-2011-531, og lovvalget i den saken har stor overføringsverdi til vår sak.
- (19) Subsidiært anføres det at skadeserstatningsloven § 3-5 jf. § 3-3 må komme til anvendelse i kraft av å være en internasjonalt direkte anvendelig rettsregel om vern for voldtektsofre.
- (20) B har nedlagt slik påstand:
- «Anken forkastes.»

Mitt syn på saken

Rettslige utgangspunkter

(21) I HR-2019-1929-A (Propiedades) avsnitt 24 til 26 er de rettslige utgangspunktene for lovvalget etter norsk internasjonal privatrett beskrevet slik:

«(24) Det tradisjonelle utgangspunktet for lovvalget er fastslått i den såkalte Irma Mignon-dommen inntatt i Rt-1923-II-58, der det på side 60 heter:

‘Ved avgjørelsen av, hvilken stats regler der skal anvendes er man da, ... i det vesentlige henvist til at bygge paa almindelige retsgrundsætninger og arten av det forhold det her gjælder. ... For mit vedkommende synes jeg imidlertid det er naturligt at ta utgangspunkt i den betragtning, at et forhold fortrinsvis bør bedømmes efter loven i det land, hvortil det har sin sterkeste tilknytning, eller hvor det nærmest hører hjemme.’

(25) Tilknytningsspørsmålet er altså vurdert ut fra nærheten til ‘det forhold’ saken gjelder.

(26) Denne skjønsmessige lovvalgsregelen er fastholdt i senere rettspraksis, selv om utviklingen har gått i retning av å søke lovvalget løst etter fastere regler. I HR-2016-1251-A avsnitt 27 er dette formulert slik:

‘Utgangspunktet for lovvalget er – der det ikke finnes lov, sedvane eller andre fastere regler som regulerer spørsmålet – å finne frem til den stat som saken etter en totalbedømmelse har sin sterkeste eller nærmeste tilknytning til (Irma Mignon-formelen). Hvis lovvalgsspørsmålet ikke er løst i norsk rett, kan det også være grunn til å legge vekt på EUs lovvalgsregler nedfelt i Romaforordningene. Jeg viser til Rt-2009-1537 avsnitt 32 og 34 og Rt-2011-531 avsnitt 29 og 46 om Irma Mignon-formelen og anvendelsen av Romaforordningene i norsk rett. ...’»

(22) Disse utgangspunktene er videreført i HR-2019-2420-A. I avsnitt 24 heter det:

«Tendensen i den senere tid har imidlertid gått i retning av fastere regler utviklet for ulike rettsområder eller grupper av rettsspørsmål. Den enkelte regelen er gjerne basert på hva som i de fleste tilfeller gir et resultat som korresponderer med hvilket land det enkelte forhold har nærmest tilknytning til. I denne sammenheng legges det vekt på lovvalgsløsninger i EU-retten, selv om Norge ikke formelt er bundet av reglene. Irma Mignon-formelens anvendelsesområde blir dermed innskrenket til å gjelde der det ikke lar seg gjøre å oppstille noen slik fastere regel for den aktuelle type rettsspørsmål. Jeg viser her til HR-2017-1297-A *Bergen Bunkers* avsnitt 72–74 med videre henvisninger.»

(23) Vår sak gjelder, som nevnt, krav om oppreisningserstatning for ikke-økonomisk skade som følge av en voldtekt som fant sted på et cruiseskip i internasjonalt farvann. Skipet er registrert i skipsregisteret på Bahamas og seiler under denne statens flagg. Skadevolder – ankende part – gjør gjeldende at det er flaggstatens rett som må komme til anvendelse, fordi skadestedet var på skipet. Skadelidte – anketmotparten – anfører derimot at lovvalget må avgjøres etter Irma Mignon-formelen, og at saksforholdet har sin nærmeste tilknytning

til Norge fordi oppreisningskravet er pådømt av norske domstoler sammen med straffesaken, og fordi skadevolderen er norsk statsborger.

- (24) For erstatning utenfor kontrakt er hovedregelen at saken skal avgjøres etter skadestedets rett – *lex loci delicti*, jf. Rt-2009-1537 (bokhandlerdommen) avsnitt 33 og Rt-2011-531 (krigsforbryterdommen) avsnitt 29.
- (25) Jeg nevner innledningsvis at det kan oppstå spørsmål om hva som er skadestedet når handlings- og virkningsstedet er i forskjellige land, jf. bokhandlerdommen avsnitt 33. Eksempelvis kan denne situasjonen oppstå ved forurensningsskader og produktansvar. Ved integritetskrenkelser som voldtekt må det legges til grunn at skaden inntreffer når handlingen foretas, selv om de medisinske skadevirkningene av somatisk og psykisk art kan utvikle seg og vedvare over lang tid. Etter mitt syn er følgelig virkningsstedet i vår sak sammenfallende med handlingsstedet. En tilsvarende vurdering ble lagt til grunn i krigsforbryterdommen avsnitt 45.
- (26) Når jeg i det følgende skal ta stilling til lovvalget, begynner jeg med spørsmålet om hovedregelen om skadestedets rett er en «fastere regel» som skal gjelde ved krav om oppreisningserstatning i forbindelse med straffesak, med den virkning at det ikke skal foretas en konkret vurdering etter Irma Mignon-formelen.

Spørsmålet om skadestedets rett – lex loci delicti – skal komme til anvendelse

- (27) Jeg tar utgangspunkt i Høyesteretts dom i krigsforbrytersaken – Rt-2011-531. Denne saken gjaldt krav om oppreisningserstatning som følge av straffbare handlinger. Skadevolderen var dømt til fengsel i åtte år for 13 tilfeller av forbrytelse mot straffeloven 1902 § 223 – frihetsberøvelse. Han hadde som medlem av den paramilitære organisasjonen HOS, pågrepet og medvirket til at 13 personer ble holdt fanget i leiren Dretelj i Bosnia-Hercegovina. De pågrepne, som alle var serbere, ble utsatt for brutal vold, seksuelle overgrep, samt nedverdiggende, skremmende eller truende behandling, jf. dommens avsnitt 2.
- (28) Etter en bred drøftelse av om skadestedets rett skal komme til anvendelse, oppsummerer førstvoterende sitt syn i avsnitt 44 og uttaler at «det bør vises varsomhet med å avgjøre lovvalget i saker om oppreisningsansvar i forbindelse med straffesak ut fra den regel som i alminnelighet gjelder for krav om erstatning utenfor kontrakt». Høyesteretts konklusjon var at lovvalget for kravene om oppreisningserstatning skulle avgjøres etter Irma Mignon-formelen.
- (29) Straffekravet i krigsforbrytersaken ble forfulgt med grunnlag i regelen om norsk universaljurisdiksjon, som nå er nedfelt i straffeloven § 5 fjerde ledd jf. tredje ledd. Dette skiller saken fra vår sak, hvor straffeloven er anvendt etter den særlige bestemmelsen om personaljurisdiksjon i straffeloven § 5 første ledd bokstav a jf. nr. 9. Etter denne bestemmelsen kommer straffeloven til anvendelse på voldtekt og andre bestemte alvorlige integritetskrenkelser som er foretatt utenfor norsk territorium av norsk statsborger eller person med bosted i Norge.
- (30) De bærende elementene i Høyesteretts begrunnelse i krigsforbryterdommen er imidlertid ikke avgrenset til tilfeller der grunnlaget for straffeforfølgning i Norge er

universaljurisdiksjon, men er mer generelt relatert til lovvalget for oppreisningsansvar i forbindelse med straffesaker som behandles ved norsk domstol. Etter mitt syn har dommen betydelig overføringsverdi til et tilfelle som i vår sak, som også gjelder oppreisningsansvar som følge av alvorlig integritetskrenkelse.

- (31) I avsnitt 31 redegjør førstvoterende for de hensyn som ligger til grunn for skadestedets rett som lovvalgsregel i saker om erstatning utenfor kontrakt. Han trekker særlig frem hensynet til rimelighet og behovet potensielle skadevoldere har for størst mulig forutberegnelighet omkring sitt mulige ansvar.
- (32) Hensynet til forutberegnelighet tilsier at potensielle skadevoldere bør kunne innrette seg etter at det er oppholdsstatens regler som gjelder for handlinger som foretas der. I sammenheng med dette kan det vises til at en lovvalgsregel basert på *lex loci delicti* legger til rette for at forsikring kan tilpasses oppholdslandets rett. Hensynet til rimelighet og forutberegnelighet tilsier videre at skadelidtes erstatningskrav ikke skal avhenge av skadevolderens eventuelle tilknytning til utlandet.
- (33) Disse hensynene har imidlertid liten relevans og gjennomslagskraft der skadevolderen forsettlig har utsatt andre for mishandling og alvorlig skade, jf. avsnitt 44:

«... Hensynene til rimelighet og forutberegnelighet, som ellers begrunner skadestedets rett som lovvalget for slike krav, har etter mitt syn ikke samme relevans eller gjennomslagskraft der skadevolderen forsettlig har utsatt andre for mishandling og alvorlig skade. En slik skadevolder innretter seg neppe i forhold til hvilke erstatningsregler som kan anvendes i en ansvarssituasjon. Hensynet til forutsigbarhet gjør seg ikke gjeldende i slike tilfeller. Og skulle risikoen for ansvar mot formodning være overveiet av gjerningspersonen forut for denne typen handlinger, har overveielser ikke krav på beskyttelse ved avgjørelsen av lovvalgsspørsmålet.»

- (34) Etter min mening gjør de samme hensynene seg gjeldende der det er tale om oppreisning som følge av voldtekt.
- (35) Et annet hensyn som generelt taler for anvendelse av skadestedets rett, er statssuverenitetsinteressen. Synspunktet er at hvert land må ha krav på å utøve myndighet på sitt territorium etter sine regler. Høyesterett bygget på dette i Augusta-dommen, Rt-1906-165, på side 166.
- (36) Denne suverenitetsinteressen må imidlertid avveies mot den særlige interesse som fra norsk side er knyttet til at oppreisningskrav i tilfeller som i vår sak, undergis norsk rett. Gjennom straffeloven § 5 første ledd bokstav a jf. nr. 9 har lovgiver markert at norske interesser gjør seg gjeldende med atskillig styrke når en voldtekt begås i utlandet av norske statsborgere. I forarbeidene til bestemmelsen, Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 276, fremholdt departementet:

«Etter departementets vurdering er det behov for å videreføre jurisdiksjonen over de mest alvorlige seksuallovbruddene begått i utlandet av norske statsborgere eller personer som hører hjemme i Norge. Seksuallovbruddene som er oppregnet i straffeloven 1902 § 12 nr. 3 bokstav a er alvorlige integritetskrenkelser hvor adgangen til strafforfølgning ikke bør bero på lovgivningen i det landet hvor handlingene er begått. Denne jurisdiksjonen er derfor foreslått videreført i forslag til straffeloven 2005 § 5 første ledd nytt nr. 9. Dette gjelder også for menneskehandel etter straffeloven 2005 § 257. Av hensyn til Europarådets konvensjon om beskyttelse av

barn mot seksuell utnytting og seksuelt misbruk er jurisdiksjonen utvidet til å gjelde også § 305 om seksuell atferd mv. overfor barn under 16 år og § 306 om avtale om møte for å begå seksuelt overgrep. Når disse bestemmelsene omfattes, bør det samme gjelde § 304 om seksuell handling med barn under 16 år. Etter forslaget til straffeloven 2005 § 5 første ledd nytt nr. 9 vil dermed alle bestemmelser om seksuelle overgrep mot barn være omfattet av norsk straffelovgivning også når de er begått i utlandet av norske statsborgere eller personer som hører hjemme i Norge.»

- (37) Begrunnelsen for denne regelen om strafferettslig jurisdiksjon har overføringsverdi til lovvalget for oppreisningskrav med grunnlag i slike lovbrudd. Selv om kravet om oppreisningserstatning for skadelidte er et sivilt krav, er det knyttet tett opp til straffesaken, både ved at skadeserstatningsloven § 3-5 jf. § 3-3 forutsetter at det er utvist adferd som nevnt i straffeloven § 291, og ved at handlingene forfølges sammen med straffekravet etter straffeprosessloven § 3.
- (38) I forlengelsen av dette er det videre relevant å legge vekt på at oppreisningsansvaret skiller seg fra det tradisjonelle erstatningsansvaret ved at det også har et visst pønalt element. Jeg viser til Rt-2010-1537 avsnitt 19, hvor det heter at «[o]ppreising har også ein ideell funksjon i å uttrykke sterk samfunnsmessig misnøye med den skadegjerande handlinga». I tilslutning til dette heter det i krigsforbryterdommen, Rt-2011-531, avsnitt 36:
- «Beskrivelsen viser at oppreisningsansvaret skiller seg fra det tradisjonelle erstatningsansvaret ved at det ikke bare bygger på behovet for reparasjon, men vel så mye har sitt grunnlag i behovet for reaksjon og en sterk markering av det samfunnsmessig totalt uakseptable i handlingene.»
- (39) Norge har også ratifisert konvensjoner som skal legge til rette for at voldsofre skal kunne få erstatning for overgrep. I krigsforbryterdommen avsnitt 38 er det vist til europeisk konvensjon om erstatning til voldsofre av 24. november 1983, som pålegger statene å etablere erstatningsordninger for voldsofre. Av betydning for vår sak er særlig Europarådets konvensjon av 11. mai 2011 om forebygging og bekjempelse av vold mot kvinner og vold i nære relasjoner – Istanbulkonvensjonen – som Norge ratifiserte 2. juni 2017. Etter artikkel 30 er Norge forpliktet til «ved lovgiving eller på annen måte [å] treffe dei tiltaka som er nødvendige for å sikre at offeret har rett til å krevje erstatning frå valdsutøveren for ei handling som er fastsett som straffbar etter denne konvensjonen».
- (40) Norge har altså en folkerettslig forpliktelse til å legge til rette for at ofre for overgrep og vold kan kreve erstatning fra overgriperen. Som utgangspunkt må det antas at dette best oppnås ved at norske erstatningsregler kommer til anvendelse når kravet skal avgjøres av norsk domstol.
- (41) De forhold jeg nå har gjennomgått, underbygger det som også var Høyesteretts syn i krigsforbryterdommen avsnitt 44: Det bør vises varsomhet med å avgjøre lovvalget i saker om oppreisningsansvar i forbindelse med straffesak ut fra den regel som i alminnelighet gjelder for krav om erstatning utenfor kontrakt – *lex loci delicti*.
- (42) Mitt syn så langt kan oppsummeres slik: Skadestedets rett, som Høyesterett har lagt til grunn som hovedregel for lovvalg ved erstatning utenfor kontrakt, er ikke en «fast» lovvalgsregel for oppreisningskrav med grunnlag i alvorlige integritetskrenkelser, som fremmes i forbindelse med en straffesak.

- (43) Lovvalget må følgelig avgjøres etter den regelen som er utgangspunktet i norsk internasjonal privatrett – *Irma Mignon-formelen*.
- (44) Ved lovvalget legges det, som nevnt, vekt på lovvalget i EU-retten, selv om Norge ikke formelt er bundet av reglene. EUs lovvalgsregler i Roma II-forordningen, europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 864/2007, vil i denne saken, etter mitt syn, ikke føre til en annen konklusjon enn den jeg har gitt uttrykk for.
- (45) Hovedregelen i artikkel 4 nr. 1 er at loven i det land hvor skaden inntreer – *lex loci damni* – anvendes på erstatningskrav utenfor kontrakt. Som jeg allerede har vært inne på, er handlingsstedet og virkningsstedet sammenfallende i vår sak. I juridisk teori er det påpekt at det er uavklart om denne regelen skal gjelde der skaden ikke inntreer på en stats territorium, men på et fartøy i internasjonalt farvann, jf. Bogdan og Hellner, Svensk internationell privat- og processrätt, 9. utgave, 2020, side 385.
- (46) Under enhver omstendighet følger det av artikkel 4 nr. 3 at det kan gjøres unntak fra hovedregelen «[h]vis det af alle sagens omstændigheder fremgår, at den skadevoldende handling har en åbenbart nærmere tilknytning til et andet land end det, der er omhandlet i stk. 1 og 2, anvendes dette andet lands lov». Bakgrunnen for denne bestemmelsen er forklart slik i fortalen avsnitt 14:

«Kravet om retssikkerhed og behovet for at finde en retfærdig løsning i konkrete sager er væsentlige elementer i et område med retfærdighed. I denne forordning fastlægges de tilknytningsfaktorer, som er bedst egnet til at nå disse mål. Derfor fastlægges der i denne forordning en generel regel, men også særlige regler og i visse bestemmelser en undtagelsesklausul, som giver mulighed for at afvige fra disse regler, når det på grundlag af sagens samtlige omstændigheder er åbenbart, at et forhold uden for kontrakt oplagt har stærkere tilknytning til et andet land. Dette regelsæt skaber dermed et fleksibelt netværk af lovvalgsregler. Det giver endvidere den pågældende domstol mulighed for at behandle enkeltsager på passende vis.»

- (47) I tilknytning til dette viser jeg videre til at det i Kommisjonens forslag til forordningen, KOM(2003) 427, er uttalt at det kan være uhensiktsmessig å anvende hovedregelen når tilknytningen til det land hvor skaden oppstår, er «ganske vilkårlig».
- (48) Det er følgelig noe usikkert om hovedregelen kommer til anvendelse på skade som inntreer på skip i internasjonalt farvann. Uansett er hovedregelen i artikkel 4 nr. 1 ikke absolutt. Som jeg straks kommer tilbake til ved behandlingen av *Irma Mignon-formelen*, har vår sak «åbenbart nærmere tilknytning» til Norge enn til Bahamas. Vilkårene i artikkel 4 nr. 3 er følgelig oppfylt.

Hvilket land har forholdet nærmest tilknytning til?

- (49) *Irma Mignon-formelen* har sitt grunnlag i Rt-1923-II-58. Den går ut på at lovvalgsspørsmålet avgjøres med «utgangspunkt i den betragtning, at et forhold fortrinsvis bør bedømmes efter loven i det land, hvortil det har sin sterkeste tilknytning, eller hvor det nærmest hører hjemme». Lovvalget er, som det heter i krigsforbryterdommen, Rt-2011-531, avsnitt 50

«... ikke låst til forhåndsbestemte og faste tilknytningsmomenter. Et rettsvalg basert på tilknytning bygger på en konkret analyse og elastisk vurdering av det enkelte tilfelle. Formålet er å finne frem til den stat rettsforholdet har sin sterkeste og nærmeste tilknytning til».

- (50) Skadelidtes erstatningskrav springer, som nevnt, ut av voldtekten som fant sted på cruiseskipet. Tilknytningen til Bahamas er nokså formell og har sitt grunnlag i at skipet er registrert i skipsregisteret i denne staten. Det er ingen andre forhold enn skipets flagg som knytter saken til Bahamas. Hverken skadevolder eller skadelidte er hjemmehørende der. Relasjonen til loven på Bahamas er etter mitt syn fjern, og den er formodentlig – sett fra partenes side – temmelig tilfeldig og vilkårlig.
- (51) Flaggstaten har etter havrettskonvensjonen av 1982 artikkel 92 eksklusiv jurisdiksjon på det åpne hav, jf. HR-2016-1251-A (Eimskip) avsnitt 36. Jeg kan imidlertid ikke se at dette har avgjørende betydning for vurderingen etter norsk rett av hvilket land forholdet har nærmest tilknytning til.
- (52) Skadevolderens norske statsborgerskap knytter saken til Norge. Ved at oppreisningskravet er pådømt av norsk domstol i forbindelse med straffekravet, som er underlagt norsk straffelovgivning, er det videre skapt en forbindelse mellom kravet og Norge som også innebærer at saken har nærmest tilknytning til vårt land.
- (53) Jeg viser dessuten til det jeg tidligere har sagt om at Norge har interesse av at ofre for voldtekt og andre overgrep sikres oppreisningserstatning, og at dette best ivaretas dersom norsk rett anvendes når saken behandles av norske domstoler.

Konklusjon

- (54) Mitt syn er etter dette at norsk rett kommer til anvendelse på ankemotpartens krav om oppreisningserstatning. Lagmannsrettens rettsanvendelse er riktig, og anken må forkastes.
- (55) Anken har ikke ført frem, og jeg stemmer for denne

D O M :

Anken forkastes.

(56)	Dommer Bergh:	Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
(57)	Dommer Arntzen:	Likeså.
(58)	Dommer Falkanger:	Likeså.
(59)	Dommer Matningsdal:	Likeså.

(60) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

Anken forkastes.